

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XL.

V Ljubljani, 13. vel. travna 1887.

List 19.

Vnebohod.

Jezus dans zapušča revni svet,
In nazaj v nebó se vrača spet;
K svojemu Očetu se podá,
Da nam pošlje svetega Duhá.

Šel z učenci Jezus na goró,
Se pred njimi vzdignil bo v nebó.
Prišel že verh Oljake je goré,
Nad učenci razprostrè roké.

Zadnjič blagoslov jim svoj podá,
Preden slavno loči se s svetá;
Zapustí jim svoj nebeški mir,
Ko odhaja dobri njih Pastir.

Zdajci ga zakril jim je oblak,
Bridko zaženó učenci plak;
Tam na gori žalostno klečé,
Proti nebu stezajo roké.

Ko učenci gledajo v nebó,
Hrepené po Jezusu bridkó,
Zdajci je pred njimi angelj stal,
Žalujočim sladko vtého dal:

Ne žalujte: Jezus pride spet,
Kedar sodil bode celi svet;
Zdaj pa On nazaj gré v svojo čast,
Sprejme vso Očetovo oblast.

Jezus, serca k Tebi hrepené,
O, dopolni vroče nam željé:
Kedar nas razloči grenka smert,
Daj, da duši bo sv. raj odpert.

Ko pa prideš zopet, o Gospod,
In boš sodil ves človeški rod;
Svojega prihoda strašni dan,
Jezus, nam odkaži desno stran!

I. Z.

Kaj se vse pripravlja za zlato mašo sv. Očeta.

„Ti si Peter in na to skalo bom zidal svojo Cerkev, in peklenska vrata je ne bodo premagala“ (Mat. 16, 28) — teh besedi Kristusovih se spominjam danes, ko gledam to navdušenje in radost, s katero se pripravlja slaviti katoliški svet petdesetletnico svojega Leona. Dokler bode gorel tak ogenj v srcih vernikov, dokler bodo katoliki tako sinovsko vdani sv. prestolu, ni se bati Cerkvi pogina, vrata peklenska je ne bodo premagala. Te priprave nam kličejo: papeži še živé — 18 sto let je minulo, ali veljava in moč Petrovih naslednikov ne mine. Umerl je Gregorij VII, umerl Inocencij III, umerl Bonifacij VIII: ti velikani so umerli — ali duh njihov ni zamerl; prerujen in prenovljen oživlja in prešinja sedanje kerščanstvo. Nauki, ktere so zastopali papeži nekdanj, iste nauke branijo in čuvajo še sedaj. Svetna moč papežka je za čas propadla, grabežljiva roka je odvzela ono, kar je njim dalo tisočletje; — ali moralna moč, moralna veljava rimskih papežev stoji neomajana. V Rimu je ona svitla zvezda, na katero se ozira v temni noči — v časnih zadregah, v dušnih težavah, v svetlih važnih vprašanjih — ves verni in nevéni svet. Vladar brez dežele ima po vseh deželah cele zemlje svoje podložne.

Ves svet se zateka tjekaj v Rim. Tam naznanja svoja čutila, tam išče sveta, pomoči in tolažbe. Česar se veselé na papežkem prestolu, tega se veselé kristjani po občirni zemlji; česar so žalostni pastirji, tega so žalostne ovčice. Kje najdemo kaj enacega?

Pač obhajamo ali smo obhajali letos razne spomenice, na Nemškem n. pr. imeli so devetdesetletnico svojega cesarja. Devetdeset let — res kaj posebnega; in devetdeset let nemškega cesarja, ki more reči: novo sem vstanovil državo — to je še bolj posebno. Ali devetdesetnico nemškega cesarja slavili so Nemci in slavili kralji in cesarji evropejski. Pa petdesetletnice papeževe ne bodo obhajali samo Nemci, ali samo Francozi, samo Lahi...: ves svet jo bo obhajal, vsi narodi omikane Evrope in celo marsiktero ljudstvo v zapuščenih azijanskih ali afrikanskih puščavah. In kako obhajali! Res s pravo gorečnostjo, s pravim navdušenjem, s pravo ljubeznijo. Govorila bodo serca, govorila bodo usta — in govorila bodo djanja.

djanja! Še dokaj mescev imamo do tistega slavnostnega dne, a vže zdaj moremo spoznati, na kako mogočni način se bode proslavljala petdesetletnica sv. Očeta. Tukaj nekaj podatkov, posnetih po „Vrhbosni.“

„V Rimu se je ustanovil verhovni odbor pod predsedništvom kardinala Schiaffina, in on je pozval vse škofe in katolike, naj se pridružijo izjavam, ktere pripravlja za to svečanost večno mesto.“

V okrožnici, govoreči škofom celega sveta, označuje kardinal Schiaffini točno pomen in važnost tacih izjav, ki ne veljajo toliko plemeniti in veliki osebi papeževi, marveč papeštvu sploh

Nam je na tem, piše on, da pokažemo svojim zapeljaniu in zašlim bratom, ki si domnevajo, da je vera premagana in uničena od nevere, da ona še vedno stoji terdno; nam je na tem, da človeški družbi, razcepljeni v stranke, med seboj si nasprotujoče, pokažemo ono družbo katoliško, ki je s svojim poglavarjem, rimskim papežem tako čudno edina, da je z njim enega serca in enega duha.

„Odbor želi, da se ravno v dan zlate maše papeževe ta dva znaka naše vere sijajno pokažeta: nje moč in edinstvo, v kateri živé kristjani na zemlji. Pokaže naj se to zunanje v darovih ljubezni, ktere bodo katoliki celega sveta pokladali k nogam svojega Očeta, svojega učenika in vodnika.“

„Vse škofije, vse pokrajine, vsi narodi, zbrani okoli prestola Vatikanskega — naj delujejo posamezni, vsak naj pokaže za-se svojo vdanost. Različna bodo pota, po kterih bodo hodili — ali cilj bo vsem eden in isti: pokazati ljubezen do Rima. Ali ravno v tem je edinstvo“

In pastirji po katoliškem svetu so poslušali glas, ki je došel iz Rima.

Vsi škofje, ne samo po Francoskem, Laškem, Španjskem, Nemškem, Avstrijskem . . . marveč tudi oni iz novega sveta, iz naj daljnih deželá, budé vernike svoje, da naj vstajajo na delo; povsod so osnovani odbori, povsod se skušajo, kako bi poleg svojega verskega prepričanja pokazali tudi bogastvo in obert in umetnost svoje dežele.

Gibanje je silo živahno; na cesarskih in kraljevskih dvorih se delajo priprave, posvetuje se po društvih in marsiktero serce goji na tihem željo, to ali uno pokloniti v dar sv. Očetu.

Iz Patagonije bodo poslali izdelke divjih Indijanov.

Turški sultan je izročil po armenskem patriarhu za sv. Očeta krasen, briljanten perstan, ktereга cenijo na 250.000 frankov.

Cesarica kitajska je naznanila, da hoče poslati lepo zlato darilo, in cesar Viljem je naročil pri zlatarju v Parizu biser jako velike vrednosti.

Cesarica Viktorija se je odločila pokloniti jeden iztis sv. Pisma, krasno vezan.

Kraljica Španjolska je poslala lep perstan. Vladarji Avstrijski in Portugalski gotovo ne bodo zaostali.

Ravno tako se pridno pripravljajo posamezne škofije za razstavo, ki bode v začetku prihodnjega leta v Rimu.

Škofija Lionska bode podarila bogat mašni plašč, vezen z zlatom in srebrom na belem dnu, z gerbom mesta Lionskega in z gerbom papeževim, in z napisom iz Apokalipse: Ecce vicit Leo de tribu Juda.

Škofija Dižonska bode poslala mramornat kip sv. Bernarda, naj slavnejšega sina svojega; škofija Soissonska, ktera ima velike tovarne za steklo, bode poslala izdelek te stroke.

Nadškofija Rouenska, v kateri se izdeluje draga platnina, hoče pokloniti lepo mašno srajco; Tars name-

rava poslati natančno sliko Lurške jame in Lurške cerkve.

Pariz velekrasno króno, ki bode iz zlata, srebra in safira.

Bibliografsko društvo v Parizu hoče podati uzorno delo francoskega tiskarstva.

Redovniki opatije Naše Gospe Lerinske pripravljajo izdajo pesmi Magnificat v 50 jezikih.

Pa ne samo na Francoskem, tudi drugod je tako navdušenje.

Neapolj bode daroval zlat prestol.

Župnije v Belgiji, vseh skupaj 2750, hočejo dati vsaka posebej darilo.

Nemški katoliki bodo podarili papežu vse knjige, kar jih je na Nemškem izšlo za časa Leonovega vladarstva. Pravijo, da bo ta zbirka štela 20.000 del — tedaj celo knjižnico.

Bogoslovci bodo postavili v Rimu kip sv. Tomaža Akvinskega — bogoslovci slovanski bodo po svoje slavili petdesetnico papeževo.

Nek angleški katolik bode poklonil papežu lep rubin, ki je vreden 50.000 frankov.

In vse te reči se bodo razstavile na Vatikanski razstavi. Vsi ti podatki nam kažejo, kaka sijajnost in različnost bode po Vatikanskih galerijah.

Vse, kar more služiti v olepšanje cerkvá in v čast Božjo: oltarni okraski, zlato in sreberne posode, kelih, patene, verčki, plašči, dalmatike, mašne srajce, podobe, kipi, svetilniki, svečniki i. t. d. — i. t. d. — vse to bodo gledale opanane oči, vse, kar koli je vera in umetnost spočela in omislila si krasnega in lepega, da na slavnostni dan proslavi slavo slavuega Leona in pokaže katoliški svet svojo vdanost in ljubezen do rimskega prestola.

Vpitate nasprotniki: pogin papeštvu — kolikor hočete, mi se tega ne ustrašimo. Blatite, sramotite, teptajte ga: — klici goreče ljubezni ljubečih otrok matere Cerkve bodo zamorili in zatopili obrekljivi hrušč in trušč najhujših sovražnikov; in djanja ljubezni bodo govorila, da se ne bodo slišale djanja sovraštva. Petdesetletnica, ki se pripravlja, bode na novo okrepila katoliško zavest, poterdila temelje katoliški Cerkvi, da bomo še z večjim zaupanjem smeli reči: Vrata peklena je ne bodo premagala!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. † Preč. g. Frančišk Hrovat, vitez Božjega groba, župnik v pokoju itd., je po dolgi vodenični bolezni v 74. letu svojih dni umerl 8. t. m. popoldne ob štirih. Prav lep pokop je imel 10. t. m. o 1/25. Rojen je bil ranjki 28. kim. 1813 v Št. Jerneju na Dolenjskem, mašnik posvečen l. 1838 in bil je med drugim 17 lét mestni fajmošter pri sv. Jakobu v Ljubljani, kjer je napravil nov božji grob, križev pot, zalo prižnico, pridobil za cerkev svetinje sv. Feliksa iz Rima itd. Od l. 1867 dalje skoz 3 leta je bil vodja v avstrijskem hospicu v Jeruzalemu, ob času, ko so tudi preavitli cesar Frančišk Jožef obiskovali Jeruzalem in svete kraje in so ranjkemu podelili red Božjega groba. V ta spomin je g. Hrovat ustanovil tudi letno sveto mašo na Božjem grobu. Od tam se je z mnogimi skušnjami, vsled očesne bolezni, l. 1870 z bogatim zakladom spominkov Svete dežele vernil v Ljubljano. Tudi doma se je še z veliko zanimivostjo pečal za Sveto deželo, naročeval si znamenitosti od tam, bukve, slike, imel je doma v sobi celi majhen oltar iz tacih spominkov itd.

Zraven duhovskih opravil se je ranjki že kot kaplan v Poljanah v tovaršiji z r. Mih. Peternelom o prostih urah pečal z mehaničnimi deli, ter se je večstransko izobrazil. Bil je gospod prav postavnega značaja, zelo natančen v svojih opravilih, pisal je silo lepo in česar se je lotil, ni dal iz rok, dokler ni bilo popolnoma zanesljivo. Kako je bil vseskozi nraven in možat, kazalo je njegovo veselje do cerkvenih naprav, do kerščanskih svetišč. Kakor ranjki slikar Miškovic, tako se je tudi on pritožil, da manjka mož, kateri bi se pečali za znamenitosti svetih krajev. V bolezni je bil izgledno poterpežljiv. Smé se šteti k znamenitim možem naše dežele. Bog mu daj večni mir!

Iz Ljubljane. (Oddajani darovi.) L. 1886. (Dalje.)

18. kim. Poslal P. Aleksandru Hoferju v Travnik (v Bosni) 35 gld. za ondotno gimnazijo, in nekoliko za 2 učenca.

17. kim. Čast. g. administratorju v Osilnici oddal 10 gld. za ondotno turnsko uro.

25. kim. Don Bosku v Torin 30 gld. za misijone v Patagoniji.

29. kim. Č. Sestri Ziti Fiala za Sarajevo izročil: 5 gld. za ondotno stoljnico, 26 gld. 40 kr. za misijone.

5. vinotoka. Za cerkev, Želimplah oddal 8 gld. in 10. listop. 5 gld.

6. vinotoka. Na Berdo za poškodvane od hude ure 33 gld. in 23. listop. zopet 10 gld.

12. listopada. Pn. g. kan. dr. Jegliču 54 intencij (37 gld.)

24. listopada. Za bišo kat. rokodelskih pomočnikov preč. g. J. Gnezdju 55 gld.

24. listopada. V kn. škofijsko pisarno: 1) za srednje-afrik. misijon 152 gld. 60 kr.; 2) za sv. Očeta papeža 96 gld. 10 kr.; 3) za sveto leto in misijone 373 gld. 83 gld.

30. listopada. Pn. g. kan. Andr. Zamejcu kot vodniku sv. Detinstva 249 gld. 43 kr.

2. grudna. Don Bosko-tu v Torin poslal 118 gld. 90 kr. za misijone v Patagoniji ter za razširjanje sv. vere.

2. grudna. Prečast. Arhimandritu Polikarpu Anastasiadu v Carigrad poslal 56 gld. za napravo, ki sprejema iz razkolništva v kat. Cerkev prestopivše duhovne, ki so naslednjič misijonarji za katoliško Cerkev.

2. grudna. G. misijonarju Juriju Gatt-u v Gazo (v sv. deželi) 41 gld.

7. grudna. V kn. šk. pisarno: za varhe bož. groba 11 gld.; za ameriške misijone 20 gld. in posebej 10 gld. za Athaska-Makenciji.

7. grudna. Čast. g. župniku Klemenu na Unec za ondotne pogorelce 51 gld.

22. Po dveh Sestrah redovnicah (v roke č. S. Zitte) 60 gld. za dr. Jegličeve naprave, za Bosno (med tem je 25 gld. od preč. ranjcega prošta J. Zupana, 5 gld. za sestre redovnice itd.)

Iz Ljubljane. (Vprašanja pri preskušnji za samostalne duhovnije 3., 4., 5. velicega travna 1887.) E theologia dogmatica: 1) Praemissa notione justificationis exponantur ejusdem conditiones. — 2) Quid requiritur in ministro ad validam, quid ad dignam dispensationem sacramentorum?

E theologia morali: 1) Daturne peccatorum differentia ratione gravitatis? quid requiritur ad peccatum mortale constituendum? — 2) Quid est blasphemia? quae sunt ejus species? quae est gravitas illius? Quomodo differt ab ea vana usurpatio sacrorum nominum?

E jure canonico: 1) Quisnam est parochus proprius nupturientium tum civilium, tum militarium? — 2) Vigetne adhucdum privilegium, quod dicitur canonis?

Iz duhovnega pastirstva: 1) Po katerih praviilih se presojujejo uderžanja? — 2) Komu je cerkveni pogreb odreči? — 3) Kako se odpravijo zakonski zadržki?

Kerščanski nauk: Učencem ljudske šole naj se vpraševaje razloži resnica: „Človeška duša je nenumerjoča.“

Thema exgetico-homileticum: Fiat lingua vernacula exegetico-homiletica expositio pericoparum epistolae et evangelii, quae leguntur Dom. II. post Pascha, nimirum epist. I. s. Petri cap. 2. a. v. 21 — 25. inclusive, et evangelii s. Joannis cap. 10. a. v. 11 — 16. inclusive.

Preskušnjo za samostalne duhovnije so delali čč. gospodje: Anton Berce, duh. pom. v Sodražici; Janez Berlic, duh. pomočnik v Kamni gorici; France Marešič, duh. pomočnik v Sostrem; France Mekinec, duh. pomočnik pri M. D. v Polji; Janez Podboj, duhovni pastir v Šempetru pri Postojni; Janez Škerjanec, duhovni pastir v Harijah; Jožef Škofic, duh. pomočnik v Podbrezji.

Rudolfovo, dan sv. Jurija 1887. (Konec.) V sredo, četrtek, petek in saboto so pa bile zjutraj ob 10 pridige za posamezne stanove, in sicer najpred za dekleta, potem za fante, nato za žene, in poslednjič za može. In reči se mora, en nauk lepši, eden primeriši od drugega. Zato so pa tudi hodili te nauke poslušat ne samo ti, za ktere so bili določeni, temuč tudi drugi, katerih niso tako tesno zadevali. In to je prav! Mladeneč naj vé, da je devica dolžna modra, pametna, pobožna in čista biti; dekleta naj pa vedó, da tudi fantom veljajo prelepi nauki starega Tobija. Mož naj vé, koliko da je žena dolžna; pa tudi žena naj vé, koliko in kaj da smé mož tirjati od svoje soproge. Posebno častitljiv je bil zadnji nauk za gospode in može, kako imeniten da je njih stan in kako da naj se prizadevajo, da bodo zares sebi in svojim v zveličanje. Tako pretresljivo in ginljivo so gosp. misijonar konec tega nauka govorili, da so na enkrat vsi možje se solzili, in še solze si brisali iz oces, ko so šli iz cerkve.

Vsakemu stanu so pa g. misijonar zopet napravili pred skupnim obhajilom poseben nagovor, kar je vse serca še toliko bolj ginilo, ko so vsi vidili, kako da jih Jezus zdaj hoče obiskati. se z njimi skleniti in v njih sercih ostate. Pri teh nagovorih so bile zopet oči solzne čakajočih sv. obhajila. In kako veličastno, veselo in spodbudljivo je bilo viditi gospodično klečati na strani kmetiškega dekleta, gospo zraven kmetice, moža zraven gospoda. Vsi enega duha, enega serca! — polni željá, vredno sprejeti Jezusa Kristusa. Ravno to je pa tudi druge omečilo ter naklonilo, da so svojo vest očistili in morebiti že čez več lét zopet enkrat se z Jezusom sklenili. Ni čuda, da se je vse mesto in cela okolica tega veselila, sej so se gotovo tudi angelji v nebesih veselili nad mnogimi grešniki, kateri so se spreobrnili. In zdaj z Bogom spravljeni so ljudje na cvetno nedeljo še s toliko večjim veseljem prihiteli poslušat božjo besedo, posebno popoldan, ko je bila pridiga od neskončne ljubezni Jezusove v zakramentu presv. R. Telesa. In konec pridige, ko so g. misijonar prosili Jezusa za odpuščenje vse njemu storjene nečasti, ni bilo očesa suhega, vse se je solzilo in jokalo. Na to pa je bil sprevod s presv. R. T. okoli cerkve, ter so gospé, žene in dekleta svetile. Kaj tacega še ni bilo pri kapiteljski cerkvi. Gotovo 4000 ljudi — vsi na kolenih in potem s procesijo okoli cerkve!

Lep, zares častitljiv sprevod je bil tudi 5. aprila popoldan k sklepu sv. misijona, ko je bil po blagoslovu misijonski križ nešen po mestu. Med zvonjenjem, prepevanjem in molitvijo se je sprevod veršil tako lepo in spodbudno, da so se sami gg. misijonarji čudili. Vsak,

kdor koli je zamogel, se je tega sprevoda vdeležil, tudi ni bilo nobenih zijač, in gotovo se ga bo slehern še spominjal na svoje stare dni, in čast, katero je s tem skazal misijonskemu križu, bo enkrat mu v tolažbo in veselje služila — takrat, ko bo zagledal znamuje sv. križa v dan vesoljne sodbe. Posebno usmiljenje pa smejo pričakovati tisti pomočniki rokodelske družbe, ki so nosili križ misijonski med sprevodom in sicer tako, da je križ stal po koncu; pa tiste belo oblečene dekleta, ki so ob strani križa hodile s svečami in šopki. Je pa tudi misijonski križ zares lepo delo. Telo božje smo dobili iz Inomosta, križ pa je napravil tukajšnji mizarški mojster Umek. Kar pa naš misijonski križ še bolj povzdiguje, so svetinje od pravega sv. križa, ktere so umetno v križ vdela in jih zdaj ljudje prav pridno časté in poljubujejo, odkar so mil. g. proš veliki petek v pridigi posebno opomnili, ter ljudem priporočevali, da naj pridno hodijo pred misijonski križ molit, odpustke zadobivat, pa tudi svoje sklepe ponavljat ter ob času novih skušnjav zopet toliko preserčniši za pomoč prosit, da bi jih ložej in srečniši premagovali. Ob enem pa so gosp. proš tudi se vsim preserčno zahvalili v svojem imenu, pa tudi v imenu gg. misijonarjev, da so tako pridno se sv. misijona vdeleževali in se božjih milost zares posluževali. Naj toplejšo zahvalo so pa tudi očitno izrekli čc. oo. Frančiškancem in drugim gg. duhovnom, kateri so z vso gorečnostjo med sv. misijonom neutrudeno spovedovali in tako pomagali, da jih je bilo blizo 5000 obhajanih.

Té pa, kateri morebiti še mislijo, da niso zamogli vsega pri spovedi povedati, ko se niso spomnili, so pa potolažili, da naj le zaupajo, da tudi njih spoved je bila dobro opravljena, ker so imeli voljo vsega se obtožiti; naj gredo pri priložnosti zopet k spovedi in naj razodenejo, kar so pozabili in vse svoje dvome, da bodo moder spovednik jih še bolj potolažili. Kaj tacega je po vsakem misijonu dobro opomniti, ker se sicer pobožne duše večkrat brez vsega vzroka strašijo ter v velikih dušnih težavah živé, misleče, da njih spoved ni bila dobro opravljena. Zakaj satan se vsih priložnost poslužuje, da bi le kako dušo zmotil in jo od dobrega odvnil. Kacega tacega veselja pa ni treba satanu pripustiti, in ravno zato je prav, take tankovestne duše potolažiti.

Po tolikih milostih, za ktere, kakor so gosp. proš tudi opomnili, ni bilo zadosti samo se zahvaliti z zahvalno pesmijo konec sv. misijona, temuč da smo dolžni celo svoje življenje Bogu hvalo in čast dajati, nam je bilo pač mogoče zares obhajati veselo Alelujo, kar se je očitno pokazalo pri vstajenju. Lepo vredena procesija, mnogo gospej in deklet s prižganimi svečami — zares to človeka povzdigne, da nehote zakliče: Sursum corda! Kviško serca! Da, serca naj se povzdignejo in radujejo rajskega veselja. Iz globočine serca tedaj smé vsak meščan z okoličani vred reči: Hvala Bogu, da se je vse tako lepo izšlo brez najmanjši nezgode, ali kake nesreče. Naj toplejši zahvalo smo pa tudi dolžni izrekati gg. misijonarjem, kateri so bili zares od Boga samega k nam poslani. Sam Bog je delal z njimi, ker človek kaj tacega s svojimi močmi storiti in doveršiti ne more. Zato so pa tudi naši mestjani gg. misijonarjem kakor poslancem Gospodovim se prizadevali pri njih odhodu 6. aprila zjutraj ob 7, ko se je zvonjenje zaslíšalo, vso zasluženó čast skazati ter so pri oknih in na tergu jih pozdravljali, se od njih poslovljevali in se tako očitno zahvaljevali za vse po njih prejete milosti Božje. In to se je ponavljalo, ko so se gg. misijonarji peljali skozi Kandijo in Žabjo vas. Zato se smé reči: Odhod gg. misijonarjev je bil častitljiv in očiten dokaz, kako da so si ti očetje v malo dnevih vsa serca pridobili. In pisalec teh verstic zakliče konečno večkrat ponavljane besede:

Srečno hodite in delajte tako dolgo, da se zopet zdravi in terdni z Bogom povernete med nas k ponavljanju sv. misijona.

Iz Gorenjskega, 7. majnika. — (Obiskovanje tretjega reda na Dovjem. Novi križev pot v Ratečah.) — Draga Danica! Ni še dolgo tega, kar si o ljudskem misijonu v Kranjski gori poročala, in že ti imam sporočiti dve drugi veseli novici iz naše doline. —

V god najdenja sv. križa je bila posebna slovesnost v farni cerkvi na Dovjem (Dolgem), kjer obstoji od lanske jeseni posebna skupščina tretjega reda za celo dolino. Ta dan namreč so prišli preč. predstojnik tretjega reda Pater Jožef Bizavičar, iz ljubljanskega samostana, imenovano skupščino obiskat in pregledat. K tej slovesnosti so se zbrali ne le udje tretjega reda, ampak tudi družega pobožnega ljudstva prišlo je bilo mnogo. — V nagovoru so prečast. oče vizitator veselje razodeli, da je ta skupščina, če tudi še tako mlada, pa vender že tako številna (čez 100 udov) in so še k obilnišemu pristopu vabili, posebno mladino obojega spola, dokazovali so, da pas in škapulir sv. Frančiška ni sramota, ampak velika čast za vsakega kristjana, naj je v stanu, v katerem koli. In res, te besede niso bile brez sadú. Še tisti dan je pristopilo 12 novih udov, še več pa se jih pripravlja.

Drugi dan, v god sv. Florijana, pa je bil vesel dan za Rateško faro. Imenovani častiti Pater so namreč blagoslovili in postavili dva križeva pota; novega v farni cerkvi sv. Duha, starega pa v podružnici sv. Tomaža. Stregla sta jim pri tem sv. opravilu gg. župnik Ažman iz Dovjega in kaplan Bernik iz Kranjske gore. Domači gosp. župnik so se le dopoldanske slovesnosti v farni cerkvi vdeleževali; popoldanskega opravila pri podružnici pa se zaradi starosti niso vdeležili. — Veršilo se je vse v najlepšem redu in veselje se je kazalo na vsakem obrazu. — Obe cerkvi ste bili skerbno osnaženi in v najlepši opravi. Mnogi mlaji so stali ob cesti in po ulicah, koder je šla procesija s križevim potom. O prihodu in odhodu duhovščine in pri vsih ceravenih opravilih se je priterkavalo in mogočni strel iz možnarjev je povikševal nenavadno slovesnost. Ljudstva je bilo polna cerkev, ne samo iz domače fare, kjer imajo ta dan zaobljubljen praznik, ampak tudi od drugod jih je mnogo prišlo. Posebno ginljivo je bilo tudi to, da jih je veliko čez 100 pristopilo k Božji mizi, in da so s tako častjo vnanje duhovne sprejeli.

Ker je obred blagoslova in postavljanja sv. križeva pota povsod zelo enak, ga ne bom na drobno popisoval, samo iz govora preč. g. patra naj zapišem nektare stavke. — Prav primérno je preč. g. govornik svojo razlago pripél na god sv. Florijana in je potem v primeri z naravnim ogujem govoril o trojnem ognju, namreč o ognju v vicah, v peklu, in o ognju grešnih strasti. Pokazal je pa tudi, kako se prvi in zadnji ogenj naj bolje in naj hitreje pogasi; namreč s pre-mišljevanjem Kristusovega terpljenja na sv. križevem potu, in z večkratnim prejemanjem ss. zakramentov. Na sv. križevem potu se namreč prevzetni od Jezusa pod križem sklonjenega uči ponižnosti; lakomni gasi svojo dobičkaželjnost, ko gleda Jezusa vse obleke in tolažbe oropanega; nečistnik gasi svoje meseno poželenje, ko vidi Jezusa vsega raztepenega, ranjenega in na križ pribitega; požrešnik in pijanec gasi tu svojo nezmérnost, ker vidi Jezusa toliko žejo terpeti in kako ga z žolčem in jesihom napajajo; sovražniki tu lahko pogasé svojo jezo, sovraštvo, ko slišijo, kako Jezus za svoje sovražnike na križu moli.

Enako se pa ogenj v vicah tudi posebno s sv. križevim potom lahko gasi. Po nauku sv. Cerkve namreč

odpustke tudi dušam v vicah lahko v prid darujemo. In ker pri križevem potu, ako se ga pobožno in s skesanim srcem vdeležimo, popolne odpustke dobimo, se te pobožnosti posebno duše v vicah veselé, ker jih je ravno s temi odpustki veliko iz vic rešenih! Bog daj, da bi se bile ginljive besede preč. P. Jožefa pričujočim globoko v serce vtisnile in da bi oba postavljena ss. križeva pota obilno duhovnega sadú rodila pri sedanjem in pri prihodnjih rodovih!

Novi križev pot je bil naročen pri Heindelnu na Dunaju. Slikarja je izpeljana po Führihových podobah na platno prav živo in častitljivo. Tudi okviri in olepšava je primérna cerkvi in vse v pravi velikosti, tako da se ta križev pot vsakemu na prvi pogled prikupi. Tudi cena za lepo delo ni previsoka. Pri tem križevem potu pa je še posebnega spomina vredno, da ga je ena sama, v Ratečah rojena dobrotnica na svoje stroške omislila in darovala. Naj ji Bog tolik dar obilno poverne, posebno z dušnim blagrom, ktereга si pač sama tudi naj bolj želí!

Pri kosilu so bili razun duhovnov še darovalka sv. križevega pota, oba ključarja in še nek odličen Ratečan. Solil in prijetno je delal kosilo domači gosp. župnik s svojo prirojeno šaljivostjo in z mnogimi spomini in prigodki svojega, že blizo 86 let dolgega življenja. Zato so vsi pričujoči navdušeno priterdili napitnici: da bi ljubi Bog domačemu župniku, ki je naj starejši delujoči duhovni pastir ljubljanske škofije, in ki že 45 lét Rateško faro neutrujeno opravlja, dodelil še to čast in srečo, da bi še petdesetletnico svojega delovanja v Ratečah obhajal, predno ga Bog pokliče na zasluženó plačilo!

Iz Selc, 5. majnika. (*Poslovljevanje gosp. župnika.*) Slavno vredništvo! Prosimó nekoliko prostora v Danici, da naznamo svojo žalost in dolžno zahvalo po odhodu našega bivšega župnika in duhovnega očeta preč. gosp. Vincenca Majerja; sej to že človeško serce želi, ako je žalostno ali veselo, da tudi drugi z njim čutijo. To pa toliko bolj, ker ni bilo človeka v fari, da bi ne bil z žalostjo slišal novice, da se bojo naš duhovni oče od nas ločili. Še celo take, ki niso bili naj lepšega življenja, je pretresel dan ločitve, ker tudi taki so se spominjali na opomine in očetovske njih svaritve.

Bela nedelja je bila torej za nas Selške farmane dan žalosti, ker smo slišali zadnji njih govor. Še nam doné besede njih zadnje pridige „ou svetih rán Jezusovih“ in kako naj svoje življenje vpravimo, da nam bojo zadnje uro te rane v tolažbo in zveličanje, ne pa v pogubo in obup.

Ob koncu so se s prav kratkimi, pa s silno ginljivimi besedami poslovili, ter so nas še opomnili, da naj tako živimo, da se bomo v nebesih skupno veselili, in v ta namen naj se v molitvah eden drugemu spominjamo. Povem, da je bila cerkev silno natlačena in da tudi v očesih odrašenih móž so se vidile obilne solze. Da smo jih ljubili in spoštovali, naj pričajo te solze o slovesu. Ni namen teh verstic, da bi na drobno popisoval njih dobrote, dušne ali telesne, ki so jih v teku 28 let in 7 mesecev nam skazovali, bodi si posameznim ali celim vasém; zlasti ker oni sami so se držali besedi Jezusovih: kar desnica dá, naj zato ne vé levica. Tudi ne bom popisoval, koliko dela, skerbi, potov in truda so imeli v tako hriboviti in obširni fari, ki šteje blizo 4000 duš. To pričajo njih dela, pričajo novi zvonovi farne cerkve in podružnice sv. Tomaža, pričajo vse sedmere predelane in popravljene podružnice naše

fare, in novo zidana cerkvice Marije Device na visokem, že skoraj planinskem svetu — na Pertovču l. 1869.

Kaj bi pa rekel o dušnih dobrotah, kakor v spovednici; koliko zbeganih grešnikov je tukaj mir zadobilo in bilo na pravo pot napeljanih, to je Bogu znano. Kako koristni so nam bili njih govori, bodisi svarilni ali tolažilni, iz domačega življenja na kmetih posnemani zgledi, to vedó njih poslušalci, in mislim, da niso brez sadú ostali. To pa je še bolj znano večnemu Sodniku in kot upamo trdno, njih plačniku!

So pa tudi nas kot svoje ovčice ljubili. To priča njih 28letno pastirstvo v naši fari; le telesne razmére, zlasti težavne pota hribovite fare niso bile več za njih hojo, in skerb, da bi zarad starosti in slabih potov, zlasti po zimi, ne mogli svojih dolžnost spolnovati, to jih je tako rekoč primoralo si manj težavne fare poiskati. Kako so nas ljubili, priča tudi njih skerb, da smo tako hitro in tako dobrega naslednika dobili, da bi tako težavna fara ne bila brez pravega pastirja.

V torek po Beli nedelji so zadnjikrat sv. mašo opravili, z novim gosp. fajmoštrom vred, eden pri oltarji sv. Petra za zahvalo, drugi pri sv. Lorencu za pomoč.

Dopoldne so še posamezne po vasi obiskovali in slovo jemali, akoravno poprej niso nikdar brez poklica v nobeno hišo hodili, in so še dajali potrebne tolažila in nauke. Popoldne so se jeli ljudje zbirati na pokopališi, da še enkrat vidijo svojega duhovnega očeta na tem svetu.

Naj bolj ginljivo je bilo viditi, ko se je šolska mladina poslovljala in že v vozu sedečim se jim je v imenu vseh še ena učenka zahvaljevala za njih trud, jih prosila, naj odpustijo, ako so bili kdaj kaj razžaljeni itd. Nobeno oko ni ostalo suho, ko so preč. gospod nedolžni šolski mladini še iz voza roke podajali, zvonovi pa žalostno z zvonikov peli, ter jih od farne cerkve in podružnic spremljali nekteri občinski odborniki z županom in ključarji, kakor tudi čč. gg. duhovna pomočnika, imenito njihov prijatelj od mladih nog čast. g. Janez Sušnik, naš novi fajmošter. Spremili so jih do zadnje vasi naše fare. Pri mostu pod vasjo na Praprotnem jim še zadnjič roke podajo, govore še nektore pomenljive besede, in odpeljejo se proti Loki; spremstvo pa se verne žalostno proti domu.

Tolažba za nas Selčane je to, da smo po zgubi tako ljubljenega gospoda župnika dobili tako vrednega naslednika, ki so že več lét pri nas kot kaplan pastirovali in so jim vse farne zadeve dobro znane. Novemu častitemu gospodu očetu tedaj se zaupno izročimo; za poprejšnjim pa kličemo: Bog Vas ohrani zdrave in srečne še mnogo lét! Spominjajte se nas, mi pa se bomo Vas!

Iz Gorice. (*Poročilo o družbi sc. Vincenca Pavlj. za l. 1886.*) (Dalje)

Konferenca sv. Ignacija in sv. Vida,

s slovenskim poslovnim jezikom, je prevzela skerb a) za uboge in bolne omenjenih dveh župnij, in b) za „študentovsko kuhinjo.“

a) Skerb za uboge.

Ta družbin oddelek štel je leta 1886 deset delavnih udov, tri dopisujoče ude in več dobrotnikov.

Podpora se je delila in sicer večinom po nakaznicah začetkom 1886. leta 19 družinam, in pričetkom 1887. leta pa 20 družinam.

Konferenca je imela svoje tedeuske seje vsak petek v prostorih „Vincentišča“.

Za uboge se je leta 1886 prejelo:

ostanek 1. januarja 1886	gld.	101.98
po verhovnem svetu	"	137.92
v pušico so podali delavni udje	"	98.12
po posebnih dobrotnikih	"	16.20
izvauredna darila	"	20.—

skupno gld. 374.22

izdalo:

veljavnic za moko, riž, meso itd.	gld.	225.80
za najemnino ubogim	"	28.50
za obleko in hišno pripravo ubogim	"	10.50
za odločene namene revnim	"	20.—

skupno gld. 284.80

Če od dohodkov	"	374.22
odštejemo stroške	"	284.80

ostane še v tem oddelku gld. 89.42

Predsedništvo izreka v imenu ubogih naših hišnih sirot toplo zahvalo vsim delavnim udom, kazor tudi prečastitima častnim udom in dobrotnikom. Nič ne osreči bolj nego to, ako človek druge osreči radi Boga.

b) Študentovska kuhinja.

V dobri odgoji naše mladine je slavno prizadevanje naše delavnosti, ta namen se je obče z veseljem odobrilo, in razširila se je naša želja med slovenskim razumnim. Skerbili so za to mnogobrojni dobrotniki, kakor tudi delavni udje, in „Soča“, ki je od prvega pričetka blage te vstanove radovoljno povdarjala naše želje in prošnje; posebna zahvala ji!

V pripomoč pridnim in ubogim učencem osnovala je naša konferenca „študentovsko kuhinjo“ 1. maja 1885. Leta 1886 je ovi zavod obiskovalo 36—40 dijakov in sicer iz latinskih šol, iz realke in deške vadnice. V lepih in primerno vravnanih prostorih, v nunskih ulicah, hiš. št. 8 imajo dijaki svoje zavetišče vsak dan od 10. do 3. ure. Tu se verši po strogo določenem redu: učenje, odmor, molitev, jed. V posebnih prostorih si ob enem učenci snažijo čevlje, čedijo obleko itd. Kuhanje, snaženje sob, kakor tudi jeden del nadzorstva imajo čast. sestre svetega Križa, katerim izreka predništvo za neumorno delovanje iskreno zahvalo!

Dobrotniki, kakor kaže poterdilo v „Soči“, se marljivo oglašajo in bati se ni, da pozebe ova, sedaj še mala in nježna cvetlica. Tudi leta 1886 je slavni deželni zbor podal velikodušno podporo „študentovski kuhinji“ in na ta način na novo pripoznal potrebo in korist te vstanove. Preserčno hvalo visokemu zboru, ki nam je podelil novo gmotno in ob enem moralno moč! Hvalo izrekamo tudi vsem p. n. blagim dobrotnikom za vso dejansko ljubezen. Zagotavljamo jih, da se dan na dan za njih časni in večni blagor iz lepega števila nedolžnih serc proti nebesom povzdigujejo pobožne molitve. Bog pa podéli blagi in dobrodejni „študentovski kuhinji“ svoj blagoslov in mnogo človekoljubnih prijateljev. *)

Preserčno hvalo izrekamo Nj. eksc. visokorodn. g. deželnemu glavarju, grofu Fr. Coronini-ju, ki je kuhinji podariti blagovolil zdatna darila razne prikuhe, sočivja, sadja itd. Naj bi bilo visokemu gospodu mnogo posnemovalcev!

Po visok. c. k. ministerstvu za poljedelstvo je dobila kuhinja v družbi s „konviktom“ prezplačno 20 metrov derv. Jednemu dijaku pa se je na prošnjo predsedništva podelila privatna štipendija 60 gld. Za

*) Darovi se pošiljajo za leto 1887 vredništvu „Soče“ ali pa predsedniku naše konference, via del Teatro št. 18.

vse te dobrate, za vso to djansko ljubezen našo ponižno in preserčno zahvalo!

Leta 1886 smo praznovali v „študentovski kuhinji“ praznik sv. Alojzija, dan sv. Miklavža, a tudi Božič se je vsled pripomoči nekaterih visokočastitih dobrotnic pri naši mladini oglasil. Pri taki priliki so se po nagovorih in po molitvi v posebno okinčanih prostorih razdelili med mladino učni pripomocčki, knjige, oblačila itd. in podala se je boljša jed. Veselje je bilo veliko. Na dan sv. Alojzija imeli smo tudi slovesno sveto mašo v cerkvi M. D. brez madeža spočete.

Nekaterim dijakom se je preskerbela nova ali pa stara obleka, drugim se je pripomoglo v poplačo stanovnine itd.

Razvidno je, da ta „konferenca s slovenskim poslovnim jezikom“ dela in da se s pomočjo Božjo in dobrovoljnih podpirateljev s časom vterdi. Sicer tudi letos še lahko s tužnim sercem skliknemo: „mnogo je še ledine, mnogo še križema-rok“ — a preverjeni smo, da se s časom bolj in bolj vdomači zaupanje v naš oddelek, za kar imamo nekako prepričanje vsled dobrega pričetka. Da so nam zvesti vsi naši stari prijatelji in da nam v obilnem številu pristopijo novi, želi in prosi družbeni odbor v imenu vseh ubogih in pomoči potrebnih mladih ljudi. Bog in sreča naša!

Pregled dohodkov in stroškov „študentovske kuhinje“.

Dohodki:

Ostanek 1. januarja 1886	gld.	90.02
iz pušice delavnih udov	"	49.10
darovi podpirateljev	"	230.50
tri darovane delnice	"	30.—
male vplače nekaterih učencev	"	96.80
deželni zbor goriški	"	100.—
določeni darovi	"	28.60

skupno gld. 625.02

Stroški:

za 5760 porcij	gld.	345.08
nakup pohištva in kuhinjske oprave	"	21.40
šolski pripomočki revnim učencem	"	24.60
obleka nekaterim učencem	"	12.40
dijakom za stanovanje	"	15.—
stanovanje od 1. aprila 1886 do 1. maja 1887.	"	86.66
čč. sestram odškodnina od 5. nov. 1885. do	"	60.—
5. maja 1887	"	28.10
učencem vsled določenih darov	"	1.25
mali stroški	"	1.25

skupno gld. 594.49

Če od dohodkov	"	625.02
odštejemo stroške	"	594.49

ostane še v tem oddelku gld. 30.53

Konferenca sv. Ignacija in sv. Vida imela je tedaj

l. 1886. dohodkov	gld.	999.24
in stroškov	"	879.29

(Konec nast.)

Rim, z duhovnije presv. Jezusovega Serca, 5. majnika 1887. (Zelo veselo naznanilo.) Res, pravo veselje je za-me, ker Vam morem sporočiti novico, da cerkev Jezusovega presv. Serca je dospela do tega, da se smé posvetiti za božjo službo. Gorečim željam dobrih katoličanov bode tako zadosteno in številno sosednje prebivalstvo bode moglo z vso lahkoto spolnovati svoje verske dolžnosti. Nadjam se, da ta novica bode veselila tudi Vas, ker ste blagovolili ljubeznjivo pripomoči, da se je to delo posrečilo.

Posvečevanske slovesnosti se pričnó 12. tega mesca in bodo terpele do 20ega. Ne bodedo opustili v teh lepih dnevih posebno prositi presveto Serce Jezusovo, da naj Vam s svojim nebeškim blagoslovom obilno povrača vašo dobrotno pripomoč. Naša radost pa bo še bolj velika, ako bodede mogli s svojo pričujočostjo počastiti to slovesnost.

Janez Bosko.

De Missis defunctorum.

(Konec.)

9. Anniversaria ex dispositione testatorum cantari possunt in duplicibus etiam maioribus (S. R. C. 1. Dec. 1666.), non tamen I. et II. clasis, neque in Dominicis et festis de praecepto; pariter neque infra octavas Nativitatis, Epiphaniae, Paschatis, Pentecostes et Corporis Christi; item nec feria quarta cinerum, nec infra hebdomadam maiorem, nec vigiliis Nativitatis Domini et Pentecostes. Si eiusmodi anniversarium ex dispositione testatoris impeditum fuerit, non potest cantari Missa de festo occurrente vel feria privilegiata per applicationem (S. R. C. 22. Dec. 1753). sed anniversarium debet cantari die subsequente vel antecedente.¹⁾ etsi occurrant officia de duplici maiori vel minori non feriato. (S. R. C. 4. Maii 1686.) Si vero contingat, eas transferri ultra octavas privilegiatas, tunc in semiduplicibus tantum locum habere possunt. (S. R. C. 3. Dec. 1701.) Sacerdos obligatus ad celebranda anniversaria fundata in die obitus, tenetur celebrare Missam de Requiem. (S. R. C. 22. Dec. 1753.) Idem dicendum, si agatur de Missis cantatis defunctorum non fundatis, vel fundatis sine assignatione dierum.²⁾ Si autem dies permissae non sufficiant, et testator aut dans stipendium consentiat, celebrari potest Missa diei, vel satius est petere indultum Pontificium, ut in duplici celebrari possit de Requiem (S. R. C. 1. Sept. 1708.³⁾ Missae cantatae de Requiem a defunctis relictas sine praefixione dierum, debent celebrari diebus a rubrica permissis. (S. R. C. 23. Aug. 1766.) Jure anniversariorum etiam gaudent Missae a testatoribus vivis pro certis et determinatis diebus fundatae.

Anniversaria, quae ex privata tantum pietate erga mortuos a propinquis requiruntur, cantari non possunt diebus duplicibus et aliis impeditis; quibus diebus sacerdos ad applicationem pro defunctis obligatus, satisfacit dicendo Missam diei currentis. (S. C. Indulg. 14. Aprilis 1840.)

10. Missae privatae pro defunctis extra diem obitus, tertium, septimum, trigesimum et anniversarium legi

¹⁾ In anniversario translato vel anticipato Missa potest dici ut in ipso anniversario (S. R. C. 5. Julii 1698.), nec variari debet Oratio: cuius anniversarium etc. sed recitanda est prout iscet in Missali. (S. R. C. 4. Maii 1686.)

²⁾ Non licet in die anniversaria obitus Principissae ad Protestantium sectam pertinentis celebrare Missam in levamen defunctorum regiae familiae. (S. R. C. 23. Mart. 1853.)

³⁾ Pro Dioecibus Tergestina et Justinopolitana. S. R. C. decreto 31. Jul. 1870, concessit: a) ut duobus in singulis hebdomadibus diebus, quamvis festum duplex minus aut etiam majus occurrat, (exclusis ergo duplicib. I. et II. Cl., itemque festis, de praecepto nec non octavis, vigiliis et feriis privilegiatis, in quibus nec anniversaria celebrari possunt) cantari valeant Missae de Requiem: b) ut feriis II. II. et IV. post Dominicam IV. Quadragesimae possit in Ecclesiis parochialibus cantari unica Missa sollemnis de Requiem, etsi ritus duplex occurrat, exclusis utique diebus ut supra. (Vide fol. dioecis. mens. Augusto 1870. pag. 104. 105.)

tantum possunt iis diebus, quibus, licet legere Missas votivas privatas.¹⁾

11. Missae defunctorum in die obitus, tertio, septimo trigesimo et anniversario unam tantum habent Orationem personis convenientem; in his Missis semper dicitur Prosa: Dies irae.²⁾ — Ad literatam N. solum nomen, non autem cognomen, neque dignitas, neque alia qualitas exprimenda est. — In Orationibus, in quibus littera N. non occurrit, nomen exprimi nequit. (S. R. C. 7. Aprilis 1832.)

12. In Missa quotidiana defunctorum, quae legitur per annum, tres³⁾ dicuntur Orationes in Missali positae et quidem ordine ibi assignato, licet Missa celebretur pro persona determinata; possunt quidem dici plures Orationes, quam tres, sed curandum est, ut sint numero impares, et aliquando pro illa Deus veniae largitor impune subrogabitur alia v. g. pro patre, pro matre etc. dummodo ultimo loco dicatur illa Fidelium Deus. (S. R. C. 2. Sept. 1741., 16. Februar 1781., 27. Aug. 1836., 22. Sept. 1837., 12. Aug. 1854. et 16. Sept. 1865.)

Marija s spěčim Jezuščekom.

(Prosto poslov. Radoslav.)

Božji sěli plavajoči
Tu pod palmami,
Čujte, sinek ljubijoči
Moj presladko spi;
Vejice lepó deržite
Ki nad Njim visé,
Sapice utolažite,
Da Ga ne zbudé.

Palme vé krog Betlehema,
Kaj šumite zmir?
Naj Ga rajski dan objema,
Tiho, tiho, mir!
O le spavaj, Jezček mali,
Dete presladkó!
Božji in moj sinek zali,
Tiho vse uaj bo. —

Vtrujen zate — je jokanja
Tužni dol solzá! —
Tiho, tiho, ne iz spanja
Mi dramiti Ga!

¹⁾ Praeter unam Missam de Requiem diebus, quibus Missae privatae de Requiem prohibentur, etiam praesente cadavere aliae cantari non possunt. (S. R. C. 23. Maii 1846.)

²⁾ In Missis defunctorum, quae cum cantu celebrantur, vel canenda esse omnia, quae precessionem suffragii respiciant, inter quae etiam Sequentia Dies irae numeratur (S. R. C. 9. Maii 1857.), vel tales Missas non celebrandas esse decrevit S. R. C. 11. Sept. 1847. — Unde non licet praetermittere cantum Introitus, Sequentiae, Offertorii et Communionis.

³⁾ Si vero haec Missa solemniter cum extraordinario concursu, apparatu et pompa exteriori celebratur, e. g. in solemnibus exequiis, quae aliquo tempore post depositionis diem celebrantur in Missa sollemni pro omnibus defunctis religionis, sodalitiis vel confraternitatis, vel communitatis, pagi etc., quae nonnullis in locis feria secunda post festum dedicationis ecclesiae celebrari solent, unica tantum Oratio dicitur, et quidem ea, quae convenit defuncto vel defunctis, pro quo, vel pro quibus celebratur (S. R. C. 23. Sept. 1837 et 12. Aug. 1854.) valet etiam, quoties Missa quotidiana de Requiem cantatur cum diacono et subdiacono absque concursu et pompa exteriori. S. R. C. 16. April 1853. et 12. Aug. 1854.)

Senčnata mirúj dobrava,
Piš sovražni stoj!
Da počiva, mirno spava
Sladki Sinek moj.

Oh, kak hladni veter veje,
Žuga Ti zmerzlin,
In jaz nimam dost odeje —
Moj priserčni Sin!
Angelji Ga grejte sveti,
Ker Adamov rod
Merzel — ni Ga tel sprejeti. —
On je Bog, Gospod!

Razgled po svetu.

Povračanja k materi Cerкви na Nemškem. Lansko leto je neki protestanški bogoslovec prestopil v katoliško Cerkev in je kot rezervni oficir stopil v semenišče v Aichstädtu. Ravno te dni pa se je zopet eden protestanških bogoslovcev v tem mestu odpovedal krivoverstvu in je v cerkvi ondotnega mesta sprejet v katoliško Cerkev. Tudi ta spreobrnjenec se pripravlja za duhovski stan.

Iz Maglaja v Bosni naznanjajo, da si je v Kozari mala tirolska naselba zidala novo cerkvico, ki je bila te dni za božjo službo blagoslovljena.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolna deklica, da bi jo Bog ohranil. — Dva mladenčca za spreobrnjenje, da bi se ne pogubila. — Žena priporoča moža preklinjavca in pijanca za spreobrnjenje. — Poreden deček, da bi ne skrunil z gerdim obnašanjem in se poboljšal. — Mati priporoča za spreobrnjenje zlo razuzdano hčer.

Listek za raznoterosti.

Danski misijonar prečast. gosp. dr. Jož. Alb. Ferus je že nekatere dni v Ljubljani in ima od ministerstva in od v. č. škofijstva privoljenje iskati pomočkov za zidanje cerkev. Ta misijon je zelo imeniten, ker ljudje se obilno spreobračajo od luteranstva, pa cerkev za božjo službo nimajo. Več drugi pot.

Sveta maša za mešani zbor s spremljavo orgelj. Zložil Janez Laharnar, organist na Št. Viški gori. Cena 50 kr. Prodaja skladatelj, pošta Tolmin. Upamo, da bode organistom vstreženo s tem v pobožno-cerkvenem duhu prav primerno sestavljenim delom, katero jim bode gorko priporočeno.

Cantus sacri in solemnitate Corporis Christi, tam in expositione, quam in processione servientes. Ad IV voces inaequales composuit Ign. Hladnik. Typis Blasnik.

To novo delo pridnega gosp. Ign. Hladnika je ravnokar prišlo na svitlo in budi gg. orgljavcem iskreno priporočeno. Cena 80 kr. v Katol. bukvarni.

Zoper hudo uro. V Ljubljanski škofiji po naredbi milostnega gosp. kneza škofa od 1. majnika do 1. listopada mašniki pri ss. mašah privzemajo molitev zoper hudo uro. (Ad repellendas tempestates št. 18 v misale).

V Mariborski škofiji: Č. g. Jož. Kolarič, doslej župnik v Razborju, je bil 1. maja vmeščen za župnika pri sv. Martinu na Paki. — Č. g. Mart. Grobelnik, župnik na Belih vodah, je 29. apr. umerl. R. I. P.

Desetletnica ljudske kuhinje preteklo nedeljo se je prav lepo obnesla. Ob 9. smo s sv. mašo in zahvalno pesmijo Boga zahvalili za dobrote ki jih je tej napravi obilno skazoval in molili za dobrotnike, za ktere je bila darovana sv. maša. Blage gospé Ursulinarice so med orgljanjem prav ginljivo pele, za kar jim Bog plačaj. Ob 11. so bili najprej v ljudski kuhinji pogostovani dijaki in učenci, katerih so bili napolnjeni vsi prostori; oilo jih je 200; potem pa je prišlo na versto tudi 200 družih vsakdanjih gostov in ubožnih, med njih 100 g. vit. Lahajnarjevih iz št. Jakopske ubožnice. Da je bilo veselje veliko in splošnja zadovoljnost, to je očitno. Gg. Auer, Recher, Kosler in drugi so darovali piva in druge hrane. Pri tej priliki se je tudi vidilo, kako blagoselčno delajo gospé v prid ubožne mladine in sploh revežev v ljudski kuhinji. Zares je to lepo in vse hvale vredno djauje. Počislali so slovesnost pp. nn. gg.: Predsednik baron Winkler s preblago gospo soprogo, deželni glavar gr. Thurn, mestni župan in mnogi drugi. Posebna zahvala pri vsem tem gre blagoselčnemu gospodu Vinc. Hübschmannu, predstojniku ljudske kuhinje, ki je bil začetnik in duša vse te vravnave, in njegovi blagi soprogi. Vsim dobrotnikom poverni mili Bog njihove lepe djanje s časnimi in večnimi dobrotami!

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: M. P. 3 gld. — Čast. g. župnik Ant. Kerčon 2 gld. — Č. g. župu. Jan. Tavčar 6 gld. — H. D. 50 kr. — Č. g. župnik A. Hočevar v Št. Lor. 2 gld. — Č. g. župnik Jož. Kerčon 2 gld. — Č. g. župnik Ant. Jamnik 5 gld. — Nekdo 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik B. Bartol 10 gld. — Dečki v Marijanišču 4 gld. 36 kr. — M. P. 1 gld. — Po č. g. Gašp. Majeru iz Hinj 5 gld. 60 kr. — S Podbrezja 1 gld. 20 kr. — Č. g. župu. Jan. Tavčar 7 gld. Nekdo 13 gld. — Čast. gosp. kapl. Fr. Perpar 10 gld. 55 kr.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Č. g. Janez Škerjanec 2 gld. — Nekdo 10 gld.

Za sv. Očeta: Soriški farani 4 gld.

Za cerkev v Solunu: M. P. 1 gld.

Za bratovščino N. lj. Gospé: Gpa. A. Korošec 2 gld. (za bandero).

Za pogorelce na Godešičah: Čast. gosp. župnik Jož. Kerčon 3 gld. — Nekdo 2 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Soriški farani 2 gld. 50 kr.

Za Marijanišče: Čast. gosp. župnik Ant. Jamnik 2 gld. — Čast. gosp. kapl. Fr. Perpar 5 gld. — Nekdo 20 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Č. g. župnik Jan. Tavčar 7 gld. — Iz Komende 69 gld. 30 kr. — S Strug 25 gld. — Z Banjeloke pri Kočevji 13 gld. 40 kr. — Z Dobrove pri Ljubljani 39 gld. — Iz Šent-Vida pri Zatičini 30 gld. (Drugi dar. o tem prih.)